

ՀՐԵՇՏԱԿԱՅԻՆ

Կ'ուզեմ նորէն ես երգել
 “Հրեշտակային” մեղեդին
 հսկայական գմբէթին
 ներքեւ, եւ շուրջն ծածկոյթին
 Գերեզմանին Յիսուսի:

Երգել այնպէս ինչպէս սովոր
 էի երգել կէս գիշերին,
 մեմաւորիկ վանականի
 հոգիով նուրբ, աղօթքի շունչ
 փաթած ձայնիս նեարդներուն
 երբոր հոգիս կը բանայի
 հաստատապէս եւ վնոարար
 հաւաստելու.
 “Հրեշտակային” . . .
 Լըցեր Աստուած
 եւ ըզգո սուրբ
 գեկեղեցի . . .:”

Մեծ գմբէթին ներքեւ ցրուած
 խշտեակներուն մէջ մրափող
 Յոյն եւ Լատին վանականներ
 մեծ լըռութեան կամարներէն
 ներթափանցող Հայու ձայնին
 չէին գիտեր ի՞նչ իմաստ տալ,
 ի՞նչ մեկնութիւն:
 - Խենթ այս տղան
 ի՞նչ կը խնդրէր
 իր Աստուծմէն:
 Կէս գիշերուան
 լըռութեան մէջ
 որո՞ւ համար
 այս հոգեցունց
 երկնասլաց
 այս մեղեդին:

Եւ ըստուերներ
 բընաթաթախ
 կը շարժին լուռ
 աչք ու ականջ
 դարձած ձայնին
 այս հայ տղուն
 որուն հոգին
 կ'ուզեմ կարդալ:

Ու կը դառնան
 իրենց խոցերն
 մըրափելու,
 հարցումով նոյն.
 - Խենթ այս տղան
 ի՞նչ կը խնդրէ
 իր Աստուծմէն:
 Կէս գիշերուան
 լըռութեան մէջ
 որո՞ւ համար
 այս հոգեցունց
 երկնասլաց
 այս մեղեդին:

Թ.Ա.Մ.